

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: T.B.,* narozený..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. v X, *zastoupeného: Mgr. Alena Holubková,* advokátka, se sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 24.11.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2017, č.j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 24.11.2017 a doplněnou dne 7.12.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2017 č.j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce nejprve obecně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**) a § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Dále namítal porušení procesních předpisů žalovaným a to nedostatečným způsobem provedené dokazování, v jehož důsledku nebylo možné spravedlivě rozhodnout. Poukázal i na existenci vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise, je s ním v rozporu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Žalobce ve správním řízení za důvod své žádosti o azyl označil obavu o svůj život po případném návratu do státu původu, předmětná obava tkví*

hlavně v tom, že policie, resp. orgány veřejné moci nejsou schopni, popř. ochotni, odpovídajícím způsobem zajistit ochranu svých občanů před nezákonným pronásledováním, vyhrožováním a vydíráním. Žalovaný poměřoval tvrzení žalobce o obavě o svůj život pouze s formálními informacemi obsaženými ve spise, ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí a dalších obecných zdrojů, aniž by zkoumal tvrzení žalobce. Žalobce nesouhlasil s hodnocením založených zpráv jako dostatečného zdroje informací pro ověření důvodnosti jeho obavy. Tyto zprávy jsou pouze formálního charakteru, nemají nic společného se skutečným děním v Ukrajině. Žalobce dále poukázal na to, že se na území České republiky (dále jen **ČR**) zdržuje již od roku 2009, tedy 8 let, kde má přítelkyni, resp. družku, která má na území ČR povolený trvalý pobyt. Také namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tak naprosto nedostatečným způsobem odůvodnil neexistující důvod humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, pokud jde o závěr o tom, že vycestování žalobce nebude v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V tomto smyslu žalobce poukázal na porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **EÚLP**), zaručující právo na respektování rodinného a soukromého života a v souvislosti s tím odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) ze dne 28.5.1985 ve věci Abdulaziz, Cabales and Balkandali proti Spojenému království, stížnost č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81 bod 62, dostupné na <http://echr.coe.int>, z něhož je možné dovodit, že za určitých okolností, může být pod pojem rodinný život podřazen blízký vztah snoubenců. Podle žalobce nelze paušálně říci, že rodinné vazby nikdy nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále namítal, že by jeho vycestováním bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na osobní a rodinný život podle čl. 8 EÚLP. Žalovaný podrobně nezkoumal, zda skutečně je v možnostech žalobce a jeho družky, vycestovat na Ukrajinu a aby zde, jak uvedl žalovaný, mohli realizovat svůj rodinný život. Při posouzení této otázky je třeba zohlednit nejen to, zda existují právní překážky takového kroku, nýbrž i to, zda tu jsou skutkové okolnosti, jež by mohly bránit vycestování žalobce na Ukrajinu, jako např. nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních vazeb v zemi původu, celková bezpečnostní situace v zemi původu apod. Žalovaný neshromáždil dostatek podkladů pro posouzení otázky, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. b), § 14 nebo § 14a zákona o azylu. Jak je výše uvedeno, žalobce ve správním řízení poměrně přesně identifikoval nebezpečí, které mu v případě návratu do vlasti podle jeho názoru hrozí. Bylo tedy na správním orgánu, aby tato tvrzení žalobce ověřil z jiných zdrojů, resp. aby získal aktuální informace o stavu na Ukrajině. Závěrem žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 8.11.2017, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a také náhradu nákladů řízení bez specifikace. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 8.11.2017 č.j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu poté, co žalobce dne 21.10.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl své osobní údaje a skutečnost, že žádá o její udělení, jelikož se nemá kam vrátit a bojí se o svůj život. Při pohovoru žalobce uvedl, že do ČR přijel z Ukrajiny v roce 2009 na základě maďarského víza, přičemž od roku 1995 do roku 2002 byl mnohokrát v Maďarsku, nikde jinde v EU nebyl. Na Ukrajině podnikal, a když se mu začalo dařit, začaly jej vydírat kriminální skupiny. Uvedl, že pořad musel někomu platit, přičemž obtěžovali i jeho rodinu, proto se následně rozhodl, že odjede někam pryč za prací. V závěru pohovoru žalobce prohlásil, že by prostě chtěl v ČR zůstat, jelikož zde má přítelkyni, Ukrajinu s uděleným trvalým pobytem.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z mafiánů, kteří jej na Ukrajině vydírali a

požadují od něj peníze; dále uvedl, že má na území ČR partnerku a chtěl by získat normální doklady, aby zde mohl žít a pracovat. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný k obavě žalobce z ohrožení ze strany mafiánů, kteří chtěli, aby jim vyplácel neustále se zvyšující finanční obnosy, a měli jej v minulosti několikrát fyzicky napadnout, uvedl, že rozhodně neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob při jejich snaze vymoci z něj peníze. Jde tedy o čistě materiální důvody, které nemají naprosto žádnou souvislost s důvody azylově relevantními. V této souvislosti také žalovaný připomněl, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. K takovému závěru však také nelze v daném případě dospět, jelikož žalobce sice uvedl, že se na příslušné státní orgány v jeho zemi původu obrátil a nedostal žádné informace ohledně vyšetřování svého případu, z jeho výpovědí ovšem nevyplynulo, že by se o další vyšetřování svého případu zajímal poté, co mu známý sdělil, že má být v klidu, a nevyužil tedy ani dalších možností domoci se ochrany svých práv.

S ohledem na zjištěné žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplyvá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.12.2017 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Dále uvedl, že informační zdroje sloužící jako podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou zcela dostačující, objektivní, relevantní, respektovány soudními orgány a aktuální v době vydání rozhodnutí; žalobce se nechtěl s obsahem dokumentů seznámit a sdělil, že Ukrajinci ví, co se na Ukrajině děje. V případě, že se žalobce domníval, že správní orgán vycházel z nedostatečných a neaktuálních zdrojů, měl možnost během správního řízení materiály doplnit o ty, o kterých se domníval, že lépe vystihují bezpečnostní situaci na Ukrajině, což však neučinil. K humanitárnímu azylu žalovaný uvedl, že na jeho udělení není právní nárok a odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38. Ze strany žalovaného nepřiznání humanitárního azylu rozhodně nebylo způsobeno libovůli, což jasně dokládá spisový materiál. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je zcela v pořádku. Žalovaný dodal, že v souladu s ustálenou judikaturou NSS, rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody azylově relevantní (srov. usnesení NSS ze dne 8.1.2009, č.j. 2 Azs 66/2009-60). Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat

v režimu zákona č. 326/1999 Sb., *zákonu o pobytu cizinců*. Nadto žalovaný připomněl, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 EÚLP státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65). Jak vyplývá ze samotného tvrzení žalobce, jeho přítelkyně běžně cestuje na Ukrajinu a pobývá tam i nyní, proto jim nic nebrání v tom, aby svůj rodinný život realizovali případně na Ukrajině. Skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po několikaletém pobytu na území ČR, nikoliv bezprostředně po příjezdu, nesvědčí o tvrzených obavách z návratu do země původu. K tomu žalovaný připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu ze dne 21.7.2015 je žalobcovou šestou žádostí. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu NSS, ze které jasně vyplývá, že azyl je institutem zcela výjimečným (rozsudky NSS ze dne 22.1.2004, sp.zn. 5 Azs 37/2003 a ze dne 18.11.2004, sp.zn. 7 Azs 117/2004). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.11.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.12.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 8.11.2017 žalobci předáno dne 9.11.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání*

žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Žalobcem vyslovené přání žít v ČR se svou přítelkyní, rovněž nespadá do taxativního výčtu důvodů pro udělení azylu. Žalobce pobýval na území ČR již od roku 2009, a pokud jde o okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu, tak učinil až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění.

K otázce vztahu azylového řízení a čl. 8 EÚLP se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém uvedl, že „*Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o pobytu cizinců")], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit.*

(...)

Z dikce § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že právě toto ustanovení primárně chrání práva cizince na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy, nikoliv ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které upravuje důvod znemožňující vycestování cizince pro rozpor takového vycestování s mezinárodními závazky ČR, ani jemu svou dikcí odpovídající ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, upravující obdobně formulovaný důvod udělení doplňkové ochrany, neboť je zřejmé, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. Přípustnou míru zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život na území ČR tak nebylo na místě zkoumat v rámci řízení dle zákona o azylu, nýbrž tuto otázku bylo v daném případě třeba zkoumat a také byla příslušným správním orgánem zkoumána v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele dle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců

(...)

Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“

Z výše uvedeného rozsudku NSS vyplývá, že důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu může být dán pouze výjimečně, a to tehdy, pokud by nepřiměřeným zásahem bylo již samotné vycestování – k případnému

delšímu odloučení způsobenému např. nemožností získat povolení k pobytu, se v azylovém řízení nepřihlíží. V projednávané věci dospěl soud k závěru, že žádné výjimečné důvody v případě žalobce dány nejsou.

K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9.2.2016, č.j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových vazeb k jeho přítelkyni nezpochybnil. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného a označuje ho za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na uvedené.

Soud uvádí, že pro aplikaci shora citovaného ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého

komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3.3.2017, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, z Informace Odboru azylové a migrační politiky Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24. 7. 2017, a z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016, č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014. Veškeré tyto informace jsou součástí správního spisu. Žalobce měl možnost během správního řízení navrhnout důkazy, o kterých se domníval, že lépe vystihují aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, což však neučinil. Soud má tedy za to, že žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil dostatek podkladů pro posouzení situace v zemi původu žalobce a dostatečně se vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

K námitce, že žalovaný nedostatečně posoudil obavy žalobce z ohrožení ze strany mafiánů, kteří chtěli, aby jim vyplácel neustále se zvyšující finanční obnosy, soud uvádí následující. Žalovaný se k tomuto vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl „ (...) *správní orgán je nucen konstatovat, že rozhodně neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žadatel se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob při jejich snaze vymoci z něj peníze. Jde tedy o čistě materiální důvody, které nemají naprosto žádnou souvislost s důvody azylově relevantními, tj. s rasou žadatele, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo jeho politickými názory žadatelem. V této souvislosti také správní orgán připomíná, že dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu také platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. K takovému závěru však také nelze v daném případě dospět, jelikož žadatel sice uvedl, že se na příslušné státní orgány v jeho zemi původu obrátil a nedostal žádné informace ohledně vyšetřování svého případu, z jeho výpovědi ovšem nevyplývalo, že by se o další vyšetřování svého případu zajímal poté, co mu známý sdělil, že má být v klidu, a nevyužil tedy ani dalších možností domoci se ochrany svých práv. Poté, co byl během pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dotázán, jestli by se v případě, že by se cítil ohrožen, mohl obrátit na policii, jmenovaný pouze uvedl, že by mu policie nepomohla, jelikož „na Ukrajině to funguje jinak“ a „všechno je ještě horší, než bylo dřív“. Jak je přitom uvedeno ve výše citované informaci MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, na Ukrajině lze podat stížnost proti postupu policejních složek u prokuratury, případně útvaru vnitřní kontroly konkrétního okrsku (...).*“

V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy před pronásledováním ze strany mafiánů nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud uvádí, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí

zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 2. února 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně